

ΑΠΟΛΥΤΟ ΚΑΙ ΑΔΙΑΣΤΑΤΟ ΚΕΝΟ ΚΑΙ ΜΗ ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΩΝ ΕΝΕΡΓΕΙΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΟ ΚΑΙ ΑΔΙΑΣΤΑΤΟ ΚΕΝΟ

Ο Δημόκριτος θα αναφέρει «μηδέν τε εκ μη όντος γίνεσθαι, μηδέ εις το μη ον φθείρεσθαι». Αυτό σημαίνει ότι το, και το μηδέν από μη ον (τίποτε) γίνεται ύλη και ουδέποτε δεν φθείρεται στο μη ον. Ο Δημόκριτος «δεν» ονόμαζε τις άτομες, δηλαδή από εκεί που συγκροτούνται τα ελάχιστα σωμάτια, που σημαίνει ότι «δεν» είναι ύλη. Και συνεπώς μη-δεν είναι το απουσία ύλης, το κενό.

Κατά τον συγγραφέα έχουμε δύο ήδη κενού. Το απόλυτο και τον αιθέρα (που δεν είναι ύλη). Το απόλυτο κενό είναι αδιάστατο, δεν έχει χώρο και είναι και άχρονο, έξω από τον χρόνο. Για να εννοήσουμε το απόλυτο κενό, θεωρήστε ότι τέμνουμε ένα κουτί στα δύο, τα δύο κομμάτια στα τέσσερα, οκτώ, και ούτω στο εξής στο άπειρο. Τείνουμε διαρκώς με την άπειρο τομή στο ανύπαρκτο αδιάστατο απόλυτο κενό. Αυτό εννοεί ο Δημόκριτος ότι γίνεται ύλη, καθώς και ο συγγραφέας.

Το επιχείρημα για το αδιάστατο κενό ενισχύει η αναφορά του Αριστοτέλη (Περί Ουρανού 309 b), «άλογον και το χώραν τω κενώ ποιείν, ώσπερ ουκ αυτό χώραν τινά ούσαν, αναγκαίον είπερ κινείται το κενόν, είναι αυτού τινά τόπον, εξ ου μεταβάλλει και εις ον». Αυτό σημαίνει ότι είναι παράλογο να αποδώσουμε χώρο στο κενό, γιατί αυτό δεν έχει χώρο. Αναγκαίο εάν κινείται το κενό, τότε να έχει κάποιο χώρο και από την κίνηση αυτή, μεταβάλλεται και γίνεται ον (ύλη).

Εδώ βλέπουμε ότι το κενό δεν έχει χώρο. Αλλά το κενό που κινείται έχει κάποιο χώρο, άρα αυτό το κενό δεν είναι απόλυτο αφού μπορεί να κινηθεί. Μόνο ο αιθέρας σαν κενό μπορεί να ταλαντωθεί και συνεπώς είναι το κινούμενο κενό.

Ο ΘΕΟΣ ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΟ ΚΕΝΟ

Αφού κατά τον Δημόκριτο το απόλυτο κενό μπορεί να γίνει ύλη, να δημιουργήσει δηλαδή ύλη, αυτό είναι και ο θεός. Είναι απρόσιτο, απόλυτο, αναφές, αόρατο, ακατάληπτο, πέρα από την εμπειρία (άπειρο) και το ονομάζουμε ΒΥΘΟ, γιατί βρίσκεται εκεί στα βάθη τα απρόσιτα και έχει σύντροφο την απόλυτη ΣΙΓΗ, γιατί «ζει» μέσα στην σιωπή. Η αποφατική θεολογία αναφέρεται στον Βυθό εν Σιγή (αποφατική θεολογία= από- φάσκω, δεν ορίζω, ήτοι αόρατος, ατέλειωτος, απροσδιόριστος κλπ). Είναι ο Πατέρας θεός που ζούσε στην σιωπή και την μοναξιά.

Ο Βυθός θέλει να φύγει από την μοναξιά, ο απρόσωπος θεός θα μεταβεί σε προσωπικό θεό, αφού θα προβεί σε ενέργειες.

Η ενέργεια είναι άυλη, καθώς και η δυναμική ενέργεια είναι εν δυνάμει ενέργεια και άυλη και χαρακτηρίζουν τον απρόσιτο Βυθό. Τα αποτελέσματα της δυναμικής ενέργειας όταν μεταβληθεί σε κινητική σώματος γίνονται ορατά και η ενέργεια γίνεται αντιληπτή όταν μετακινείται σώμα, ή δουλεύει το μυαλό, η σκέψη, οπότε έχουμε κίνηση ηλεκτρική στους νευρώνες του εγκεφάλου.

Έτσι ο Βυθός ενεργεί όταν θα μεταπέσει σε πρόσωπο ταυτόχρονα με τις ενέργειες. Και προβάλλει τους αιώνες, που δεν είναι τίποτε άλλο από υποστάσεις που χαρακτηρίζουν το πρόσωπο τώρα του Βυθού. Προβάλλει τον Χρόνο που είναι άυλη κίνηση της αμέσου επερχομένης ύλης, της δημιουργίας, της κτίσης. Ταυτόχρονα με τον χρόνο προβάλλει την Αντίθεση, που χαρακτηρίζει τον χρόνο σε μικρό και μεγάλο, αλλά θα χαρακτηρίσει και όλες τις επόμενες υποστάσεις και την επερχόμενη δημιουργία. Ενέργειες του απροσίτου Βυθού εν Σιγή, θα είναι και οι προβολές-γεννήσεις, των υποστάσεών του –αιώνων, του Νου και της Νομοτέλειας, από του Λόγου και της Ιδέας, της Ύλης και της Νομοτέλειας, καθώς και του Ιστού και της Εμπειρίας.

ΜΗ ΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ ΕΝ ΣΙΓΗ

Η Στωϊκή φιλοσοφία που ακολούθησε σε πολλά τον Πλάτωνα και η επακόλουθη Χριστιανική και Νεοπλατωνική φιλοσοφία, θα διατυπώσουν το απρόσιτο της ουσίας του θεού. Η ουσία του θεού είναι ακατάληπτη και αμέριστη, καθώς και αναφής και αόρατη.

Η λέξη ουσία προέρχεται από την μετοχή του εμί (=είμαι), ων –ούσα-ον και η ουσία είναι η ούσα της ύλης ή του θεού που λέγεται απρόσιτη. Όμως και απρόσιτη η ουσία και αμέριστη, σαν οποία που είναι έχει χώρο και από εκεί εξέρχεται ο πανενθεϊσμός (τα πάντα βρίσκονται μέσα στον θεό). Αφού έχει χώρο θα έχει και χρόνο, συνεπώς η ουσία του θεού είναι έγχρονη και ο θεός μέσα στον χρόνο. Παύει πλέον να είναι αγέννητος και άχρονος ο θεός.

Αν όμως όπως ο Δημόκριτος ορίσουμε «κενόν τε μη Είναι», δηλαδή το κενό δεν είναι υλικό αλλά μη Είναι, αφού το Είναι, είναι η ύλη, τότε ο θεός έχει μη ουσία, το απόλυτο κενό. Το κενό σαν μη Είναι, είναι τίποτε, η ανύπαρκτη ουσία του θεού, η μη ουσία. Η μη ουσία χαρακτηρίζει τον θεό, αλλά όμως επειδή το έγχρονο και αι ένχωρο μυαλό μας αδυνατεί να καταλάβει την μη ουσία και το απόλυτο κενό, αυτό δεν σημαίνει ότι ο απρόσωπος θεός, η απώτερη πραγματικότητα που το είχε, δεν «ζούσε» με αυτά, έξω από τον χώρο και τον χρόνο, που πρόβαλλε ή γέννησε ευκτάκτως.

ΟΙ ΑΪΛΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ ΕΝ ΣΙΓΗ

Όπως διατυπώθηκε, μέσα στο απόλυτο κενό, φώλιαζε η δυναμική ενέργεια. Οποιαδήποτε ενέργεια, κινητική, θερμική, βαρυτική, ή γενικότερα η δυναμική και η κινητική, είναι άυλες. Η δυναμική ενέργεια, είναι εν δυνάμει ενέργεια, αφού μπορεί να μεταβληθεί σε κινητική.

Επακόλουθα της μεταβολής της δυναμικής ενέργειας σε κινητική, είναι οι προβολές-γεννήσεις, των υποστάσεων του Βυθού που καλούμε Αιώνες.

Ο απρόσιτος εν Σιγή Βυθός, εκδηλώνεται με τις άυλες κινητικές ενέργειες και προβάλλει τους Αιώνες, αλλά και δημιουργεί την ύλη, όπου τώρα, η δυναμική και η κινητική ενέργεια χαρακτηρίζει τις κινήσεις και τις θέσεις των μικροσωματίων και του μεγάκοσμου.